

som finnes utanför, vilket man då efter behag låter hämta åt sig. Det är, med ett ord, ej synnerligen roligt". Ryktet talar om en ny form av baler, dit gifta damer skola inbjudas, men först efter supén. Börsassembléerna ha börjat, men det är litet folk.

I övrigt stimuleras intresset av drottningens nya grossess och av den fruntimmersorden som väntas, enligt den allvetande Strömfelt, med stort band och kraschan. Ekeblad berättar även om nya oroligheter med anledning av brännvinet, denna gång vid Berga gästgivargård nära Sundby. Ett 40-tal våldsverkare instämades till extratinget, som häradshövdingen och landshövdingen Örnsköld anställde i skydd av 30 soldater under general Siegroths kommando. Men det var omöjligt att komma ur fläcken med bönderna. "De göra falska eder lika lätt som de supa brännvin", och deras hat till Örnsköld var sådant, att denne knappt vågade visa sig. En dag, när grevinnan Meijerfelts spann for genom Eskilstuna, trodde en hop, att det var Örnsköld och hotade att piska upp henne. Hon lyckades dock komma undan.

Efter att ha tillbringat några månader hemma på Stohla är Ekeblad åter i Stockholm den 1 juni 1781 för att börja sin vakt på Ulriksdal. "Allt bebådar mig en ledsam sejour", skriver han till Brita, "men det huvudsakligaste bliver alltid, att jag är skild från dig." Han plågas starkt av hypokondrien och använder på Acrels och Bergius' ordination flitig ritt och kallbad. Han oroar sig även för den allmänt dåliga skörden, och det harmar honom att se, hur hovfolket blott för att smickra undanhåller kungen sanningen. Den ende som grugar sig över nöden och

den likgiltighet, varmed den betraktas, är Lilljen-crantz, "och det är visst, att då man aldrig hörer nämnas därom och ser väl serverade bord, nöjen och yppigheter, är svårt att tro, att sådan nöd är för handen", menar Ekeblad.

En betydande personlighet vid hovet är kronprinsen. "Du kan aldrig tro", heter det i juli, "vad här (på Drottningholm) fjäsas med kronprinsen på ena sidan och på den andra det stackars folkets bekymmer, som har fått honom om hand. Inbilla dig ett 2½ års barn, huru karar skola kunna sköta det. Den stackars riksrådet Sparre är desperat och Stackelberg likaså. Han (prinsen) har alla dessa dagar saknat sina damer, så att han mycket skrikit och varit orolig. Nu är det något bättre, men ännu har han svårt att vänja sig vid sin nya betjäning. Stackelberg har fått för sitt slaveri, ty jag kan föga anse hans trägna syssla för annat, 250 rdr. Därför är han skild från sina barn och hela dess arrangemang på Malma, som var nu rätt artig, alla dagar från morgon till afton bunden vid prinsens sida och tvungen att gå och leka med honom. Ehuru han i alla sina dagar varit mera fruntimmer än kar, så lär du finna, att ett sådant öde à la longue bliver cruelt."

Kungen hade plötsligt fått den idén att utbyta kronprinsens kvinnliga uppvaktning mot en manlig. Fredrik Sparre gjordes till guvernör, Oxenstierna till sousguvernör, baron Carl Adam Wachtmeister och greve Adolf Fredrik Stackelberg till kavaljerer. Beslutet kom under förevändning, att damerna skämde bort gossen, som dagligen fördes till lägret på Ladugårdsgärde. Så liten han var red han, sittande